

ἀγορασμάτου ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς γενικ. τοῦ οὐσ. ἀγόρασμα. Πβ. κλεψιμά-
ου, πουλημάτου κττ.

Ἐξ ἀγορᾶς καὶ οὐχὶ ἄλλως: Ἀτὰ τὰ ξύλα εἶναι ἀγορα-
σμάτου.

ἀγορασμός ὁ, Λεξ. Περίδ. ἀορασμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀγορασμός. Πβ. ἀρχ. σταλαγμός,
νεώτ. ἐρχομός κττ.

Τὸ ν' ἀγοράζει τις, ἀγορά, ὠνὴ ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχει ἀγο-
ρασμό (ἔχει ὑπέρογκον τιμὴν) Περίδ. || Ἄσμ.

Πουλῶ τηνε τὴν ὁμορφη, μ' ἀορασμό δὲν ἔχει,
τό 'να τση ἀχέιλη χίλια 'χει, τὰ δυό τση τρεῖς χιλιάδες

Ἀπύρανθ. Πβ. Π.Δ. (Παροιμ. 23,20) «μὴ ἴσθι οἰνοπότης,
μηδὲ ἐκτείνου συμβολαῖς, κρεῶν τε ὑγορασμοῖς». Συνών.
ἀγορά, ἀγοράσιμον, ἀγόρασμα.

ἀγοραστήρις ὁ, Ἡπ. Πληθ. ἀγορασταραῖοι.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγοραστής.

Ὁ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἀγορᾶς μηδὲν ἢ
ἐλάχιστα ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κτημάτων παράγων. Πβ. ἀγο-
ραστής.

ἀγοραστής ὁ, κοιν. ἀγοραστής βόρ. ιδιῶμ. Πληθ.
ἀγοραστήδες Ἰκαρ. Κάλυμν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγοραστής. Τὸ θηλ. ἀγοράστρα ἐκ τοῦ
μεταγν. ἐν παπύροις ἀγοράστρια καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἀγοράζων, ὁ ὠνούμενος κοιν.: Δὲ βρήκαμε ἀγο-
ραστή. Ὅλοι πουλητὲς εἵμαστε, ἀγοραστής κἀνεῖς κοιν. || Φρ.
Πουλητὴς καὶ ἀγοραστής (εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν σκηνοθε-
τεῖται ἀγορὰ καὶ πρᾶσις) Πελοπν. (Μαντίν.) || Παροιμ.
'Ἡ καμήλα ἕνα ἄσπρου καὶ δὲ βγαίῃ' ἀγοραστής, ἡ καμήλα
χίλια ἄσπρα καὶ παντοῦ ἀγοραστής (ἀπορίας οὔσης καὶ τὰ
πολλοῦ ἄξια οὐδ' εὐτελεῖ τιμὴν εὐρίσκουν, τούναντίον δέ,
εὐπορίας οὔσης, καὶ ἀγορασταὶ πολλοὶ ὑπάρχουν καὶ
τιμὴ ὑπερβολικὴ προσφέρεται) Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.
Πβ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 5, 2 «διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστήν
τοιούτον (δηλ. ἄνθρωπον ἀκρατῆ) ἐθέλῃσαιμεν ἂν προῖκα
λαβεῖν;» καὶ Πολυδ. 3,126 «ὁ γὰρ ἀγοραστής ἐπὶ τοῦ
ὁψωνοῦντος τέτακται». 2) Ὁ συνήθως παρὰ τινος
ἀγοράζων Λεξ. Περίδ. Συνών. πελάτης. 3) Ὁ
ἀγοράζων τὸν ἀναγκαῖον εἰς ἑαυτὸν σῖτον ὥς μὴ ἔχων
αὐτὸν ἐκ τῶν ἰδίων κτημάτων, ὁ ἀπορος Κίμωλ. Πβ.
ἀγοραστήρις.

ἀγοραστικός ἐπίθ. Ἰων. (Καράμπ.) Πόντ. (Τραπ.)
ἀοραστικός Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγοραστικός.

1) Ὁ ἐξ ἀγορᾶς προερχόμενος, πᾶν ὅ,τι ἀγοράζεται
κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς ὅ,τι κατασκευάζεται ἢ λαμβάνει
ὑπόστασιν ἐν τῷ οἴκῳ ἐνθ' ἄν.: Βελέτζες ἀγοραστικές
(δηλὸν ὅ,τι τοῦ ἐμπορίου)Καράμπ. Τούτη ἡ φορά ἐν' γεώρ-
κιν μου, 'ἐν ἐν' ἀοραστική μου (εἶναι οἰκογενής, δὲν εἶναι
ἡγορασμένη) Κύπρ. Παρὰ Πλάτων. Σοφιστ. 223c ἀντιδια-
στέλλεται τοῦ δωρητικός: «τῆς... ἀλλακτικῆς δύο εἶδη
λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν»
(δι' οὗ δηλοῦται πᾶν τὸ ἀναφερόμενον εἰς τε τὴν ὠνὴν
καὶ τὴν πρᾶσιν). 2) Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., πράγματα
ἀγοραζόμενα Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Ὅλα τ' ἀγοραστικά
ἀκριβὰ εἶν' Τραπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀγοραστός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγοραστός.

1) Ὁ ἡγορασμένος, ὁ δι' ἀγορᾶς κτηθεὶς Πόντ. (Τραπ.):
'Αγοῦτα τ' ὁσπίτᾳ ἐγὼ 'κ' ἔχισ' ἄτα, ἀγοραστὰ ἔχ' ἄτα. β)
Πᾶς ὁ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ, ὁ ἀγοραζόμενος, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς ὅ,τι ὑπάρχει ἐξ εἰσοδήματος ἢ πρὸς ὅ,τι παρα-
σκευάζεται ἐν τῷ οἴκῳ: Ἀγοραστὸ λάδι-παννί-σιτάρι-ψωμί
κττ. Ὅλα ἀγοραστὰ, τίποτε δὲν ἔχομε σοδειακὸ κοιν. Τὸ πρᾶγμα
ὅπου ἤφερε ἄλλο εἶχεν ἀγοραστὸν καὶ ἄλλο τοῦ εἶχαν χαρισμένο
Πελοπν. (ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1801). Τοῖς ταγίζει τοῖς κατσίκες του
φαγεῖα ἀγοραστὰ Ἀθῆν. Ἀγοραστὸ ψωμί τρώτε ἢ σπιτικό;
'Ανδρ. Ἀγοραστὸ καὶ μὲ τοῦ καδανοῦ τὸ τσικάνι δὲ ἀρώγω
ἐγὼ τ' ἀλεύρι (δηλονότι ἔχω αὐτὸ ἀφθονον καὶ ἐν τῷ
οἴκῳ ἐναποθηκευμένον) Κρήτ. || Παροιμ. Ἀγοραστό, λιμα-
χτικό (ὅτι τὸ ἀγοραζόμενον δαπανᾶται μετὰ φειδοῦς)
Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐνιαχ. 2)
Μεταφ. ὀλίγος, βραχὺς Αἴγιν. Ἡπ. —ΣΖαμπελ. Ἄσμ.
δημοτ. 734: Ἄσμ.

Γιατί διαβαίνεις πάρωρα καὶ τραγουδεῖς πανώραιο,
πῶχω τὸν ὕπν' ἀγοραστὸ καὶ βαρυνπλερωμένο;

ΣΖαμπελ. ἐνθ' ἄν.

Ξυπνᾷς κ' ἐμὲ τὸ δράκοντα μὲ τὴ δρακόντισσά μου,
πῶχω τὸν ὕπν' ἀγοραστὸ καὶ βαρυνπλερωμένο

Ἡπ.

Ποῦ 'χε τὸν ὕπν' ἀγοραστὸ σαράντ' ἀμάξια μόσκο

Αἴγιν. β) Σπάνιος, ἐξαίρετος, ἐπὶ ἡμέρας Κρήτ.: Ἀγο-
ραστὲς μέρες (αἱ καλαὶ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος).

ἀγόραστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀγόραστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀγοραστός τοῦ ἀρκτικοῦ α νομισθέντος
στερητ. διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.
Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ἡγορασμένος, ὁ μὴ ἀγορασθεὶς.

ἀγορεύω Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀγορεύω.

Ὁμιλῶ, συνομιλῶ, λαλῶ: Ἐν εἶχα τὸν νοῦν μου ν' ἀκού-
σω εἰντὰ 'λεγειν ὁ δεῖνα, γιατί ἀγόρευα. Πβ. Ἀπολλων. Λεξ.
'Ομηρ. «ἀγορεύειν» κυρίως μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν, καταχρη-
στικῶς δὲ ψιλῶς τὸ λέγειν καὶ Ἡσύχ. [ἐν λ. «ἀγορεύειν...
καταχρηστικῶς καὶ ἀπλῶς λέγειν». Πβ. ἀναγορεύω.

*ἀγορολογῶ, ἀγορ'λῶ Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγορὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λογῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 248 κέξ.

Προθυμοῦμαι νὰ ἀγοράζω, ἀγοράζω πολλὰ πράγματα:
'Αγορ'λοῦσι οὐ κόσμους.

ἀγοροπωλησία ἡ, λόγ. κοιν. ἀγοροπουλησιὰ Παξ.
ἀγοροπουλησιὰ Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. ἀγοραπωλησιὰ
'Αθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγορὰ καὶ πώλησις.

Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ 'καμε
ἀγοροπουλησιὰ τὸ χωράφι του (τοῦ ἐπώλησε τὸν ἀγρόν του)
Παξ.

ἄγος ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ πρόπολις τῶν μελισσῶν, ἡ κηρώδης οὐσία, διὰ τῆς
ὁποίας αὗται φράττουν τὰς ὁπὰς τῆς κυψέλης. [**]